

«Naprej!» ukaže prometnik in dviga belo luč navpično gor in dol. Piščalke sprevednikov zabrlizgajo. Vlakovodja zatrobi na rog. Lokomotiva zahrope. Vlak se zgane. Zavore škripaje popuščajo. Kolesa zaropčejo, se sučejo vse hitreje.

Mimo postajnega poslopja odhiti vrsta rumenih oken.

*

Na postaji je vse mirno.

Na zadnjem tiru ugaša kup žerjavice.

V prometni pisarni sedita na svojem mestu prometnik in brzojavnik. Prvi piše zapisnik. Oddal je vse signale. Drugi prejema in oddaja brzojavke. Stroji ropočejo. Na steni leno tiktaka ura. Čas je dolg. In prometnik gleda ves zamaknjen v štiri tenke, črne črte in v oba kazalca.

Še štiri dolge ure — do osmih.

*

Signalni zvonec spet zvoni.

BAROČNI VRT

BRANKO RUDOLF

Premnogokrat mi bil je v očeh
lik temu podoben, ki zdaj me obdaja.
Zato ne verujem skoro v nasmeh
tega jasnega dne in tihega kraja.

Tu mojster zgradil je razkošen baročni vrt,
kjer misel vedno je živa in glasba nikdar ne preide.
Ta kraj je k sebi sklonjen, sam vase zaprt
in ponosen, tu prostor se vjel je med štiri zide.

Pred vhodom še živ stoji spomenik,
nad njim je sklenilo drevje košate oboke.
V ekstazi naprej se je nagnil svetnik,
rad prostor in sebe bi vjel v svoje sklenjene roke.

A tu je čas ko studenec, ki vedno šumi,
mlaz vstaja v zeleni hlad, ki trd se razpenja,
tu gledajo kipi kamenitih oči
svoje ude, solnca nabrekle in polne življenja.

Tak tople, razkošne so sence v zatišju dreves.
Pod njimi mehke je mah in pod nogo se vdira.

Zavite aleje vodijo tod navzdolž in počez.
Za temnim listjem pa modro nebo se odpira.

Ljudje, ki ljubili so tukaj, so šele pred kratkim odšli
— njih kretnje živijo še, zanje nikjer ni grobov —
nedavno šele iz teh zavutih poti.
Sledi so izbrisala mehka krila vetrov.

Med gostim drevjem so tihe, bele poti,
na drobnem pesku koraki šumijo
in svetli fantomi oblakov, dreves in ljudi
potujejo mimo mene in v mraku bledijo.

Ker duhovi so v pestrih sencah in v duhu cvetic,
Iz misli mrtvih ljudi ta krasota izvira.
Še čuti njih dih in božajoči glas govoric
v toploti vsaka roža, ki tod se odpira.

N O V O M E S T O

M I R A N J A R C

III.

Jerman se je vrnil po bolezni močno spremenjen. Kazal je vse znake tistega prerojenja v sebi, ki utegne človeku za dolgo vrsto let preusmeriti njegovo življenje. Prišedši na svoj dom se je zelo živahno pozdravil z gospo Pirnatovo in ji ni niti z besedico opomnil tistega večera, ko je tako nenadoma in zagonetno odpotovala s Kaminom. Tudi ona je bila videti vedra in zanimalo jo je izvedeti, kako se je imel pri starših. Kramljala sta pozno v noč. Neprijetno pa je občutila, da se je Jerman tako poredkoma in kot brez zanimanja ozrl vanjo. Zdelo se ji je, da namenoma prezira njene poglede, ki so prežavo iskali na njegovem obrazu poteze nekdanjega nemira neutešitve. Pravil ji je docela nemogoče stvari: da se namerava posvetiti telovadbi in sportu, da preneha kaditi in da bo odslej hodil zgodaj spat in vstajal že ob štirih zjutraj, odložil knjige in se ob prostem času rajši poskušal z delom z rokami.

«Tako bo. Mora biti!» se je razgreval in zrl predse proti oknu, kakor da govori samemu sebi in bi se rad še bolj potrdil v svojih načrtih. «Nočem več misliti na preteklost. Tudi zdravnik mi je priporočal telesno delo. Saj sem prav za prav že zdavnaj hotel zdravo živeti, samo odločiti se nisem upal. Vse, kar sem mislil in pisal, je bilo samo iz zagrenjenosti in nemoči. Veliko tovarišev